

Tots els carrers de Girona

El carrer del Bisbe Sivilla

472

El carrer del Bisbe Tomàs Sivilla pertany al barri de Sant Narcís, i servei per enllaçar el carrer d'Ibèria amb el passeig d'Olot. En realitat no és res més que una perllongació del carrer d'Ibèria, si bé darrerament se n'ha variat el curs en obrir prop d'ell un pas pel passeig d'Olot. Això fa que el seu traçat primitiu — a tocar l'antic pas a nivell del tren d'Olot — s'hagi variat i sigui més rectilini.

Que aquest carrer tingui nom — quan el més lògic era deixar-hi el d'Ibèria — i que el seu bateig es produeixi gairebé dos anys més tard que la resta de carrers del barri obeeix al fet que des dels diaris de Girona hi hagué una certa pressió perquè es donés un carrer al Bisbe Sivilla, i la localització i elecció de l'indret fou un acte absolutament secundari.

En concret, les plomes que es varen manifestar amb molt d'interès per donar un nom de carrer al prelat caletenc foren l'escriptor i divulgador Josep Grahit i Grau, i mossèn Bolós, el popular *Gerión*, que comptava amb columna diària en el periòdic d'aleshores.

Aquest carrer és vorejat a la seva banda esquerra per exactament 5 cases de planta baixa, pis i jardí, tot seguint el model

constructiu imperant al barri. A l'altra banda del carrer hi donen els patis de les cases que tenen la seva entrada principal per l'avinguda de Sant Narcís. El fet que la majoria d'aquests patis es trobin situats a un nivell força més baix que el del carrer va fer que durant els temps d'aiguats quedessin plens a vessar d'aigua del riu Güell, problema que usualment es perllongava durant molt de temps.

Cal pensar que en els sovintejats aiguats dels anys seixanta d'aquest segle el corrent d'aigua del Güell anava indeturablement cap als terrenys del tren d'Olot, i que una bona part del cabal desfermat es canalitzava pel carrer del Bisbe Sivilla i d'Ibèria cap a la carretera de Santa Eugènia. Això provocava grans sots al paviment i sovint l'enderrocament de part de la tanca que separa el carrer de les antigues instal·lacions del tren d'Olot.

Actualment és un carrer ben pavimentat, amb voreres a una banda i enllumenat, i que havia estat afectat en les previsions del Parc Central com a espai de creixement, i que a la llarga podria portar a l'enderrocament de les cases. A hores d'ara, però, el perill que afectava aquestes cases sembla haver desaparegut

El carrer del Bisbe Sivilla, al barri de Sant Narcís. Foto: Xavier Ruiz.

sobre la base d'unes esmenes en el pla d'urbanització i ordenació del sector.

Un bisbe del Maresme

Tomàs Sivilla i Gener (Caella, 1817-Girona, 1906), llicenciat en dret, fou rector del Seminari de Barcelona, fiscal del Tribunal eclesiàstic, professor a la universitat i canonge doctoral de la Ca-

tedral de Barcelona.

Després d'ocupar diversos càrrecs administratius dins l'església, serà elegit per a Bisbe de Girona l'any 1877 pel sant pare Pius IX. Va ocupar aquest càrrec durant vint-i-set anys, i a la seva mort deixà el seus béns als pobres i per a la construcció d'un asil que porta el seu nom, més tard reconverit pel que fa al seu ús.

És autor d'obres jurídiques i apològiques i acadèmiques de l'Acadèmia de Jurisprudència i de la de Bones Lletres de Barcelona (1852), on llegí dues memòries sobre «El primado de Tarragona» i «Apuntes sobre el Hospital de la Santa Cruz de Barcelona» (1880).

Ramon Alberch i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

No sé de què riu la tramuntana

Sr. Director,

Estic content! Avui l'eminentíssim col·laborador d'aquest diari Alfred Rodríguez Picó ha parlat de Portbou. Ha dit que la tramuntana bufava al coll del Frare a 145 km./h.

Ja era hora!, a la fi s'ha fet justícia, i s'ha reconegut que a Portbou tenim una tramuntana com déu mana. I encara que en el coll del Frare (202 metres d'alçada) hi hagi un senyal que prohibeix passar de 30 km./h., el nostre vent se'n fa barretines de les normes de circulació; és més, en lloc de passar pel coll recorrent les 28 corbes que fa la carretera, passa pel dret, i així s'estalvia un possible mareig i el corresponent descanvi de xavalla.

I és que Portbou és tan racó que és possible que en la futura ordenació territorial de Catalunya, el declari fora de qualsevulla comarca. Però estem preparats, no deixarem que els gavatsos — veïns malgrat ells — que sempre estan a la que salta, ens conquerixin, i ens declararem independents. O ens federarem amb Andorra. O ens farem de l'OUA (Organització per a la Unitat Africana), encara que ens facin pintar de negre. O potser és millor que demanem la ciutadania Americana, armilla i pantaló.

Estem tan incomunicats que volen fer la via internacional fins a Barcelona, perquè així els trens no pararan aquí; i reobrir la vella esperança de l'eix Barcelona-Puigcerdà-París de la França, i eliminar qualsevol tren que ens visiti; volen construir un túnel per a la carretera i una variant perquè els cotxes no travessin el poble, no fos cas que s'aturessin a comprar alguna cosa; i encara sort que no volen treure el mar.

Per això, infeliç de mi, em poso tan content quan a Tevetrés (TV3), encara que sigui d'esque-llimpantes diuen: Portbou. Em faig la il·lusió, vana, fútil, nimia, frívola que Portbou no és un fantasma, un poble amb els peus de fang, que viu en l'esperança d'uns quants que com jo pensem que hi ha un futur per a totes les coses.

I potser tot ha estat un somni, i l'Alfred eteri, voltat d'isòbares, temperatures, anticiclons i mil·li-

bars, aparegué només en la meua imaginació, i les seves paraules sonaren dins el meu coixí, recordant-ho com real de matí. I m'ho sembla, perquè la tramuntana bufa sempre en aquest ben- volgut poble, i de vegades a més de 145 km./h., i no sempre ho diuen a la tele; i a més, fa vent, entra per les escletxes i fa un xiulet fi, sembla que rigui; no sé de què riu la tramuntana... **Joan Sánchez.** Portbou (Alt Empordà) sí, home, allà a tocar a França.

En recordança de Joan Canut i Capdevila

La mort del senyor Canut ens ha sobtat a tots els qui l'havíem tingut com a professor. En aquests moments ens ve a la memòria el seu caràcter planer, el diàleg que mantenia amb nosaltres, tant seriosament parlant de les classes de física o química com amb la seva simpatia comentant les seves anècdotes, les victòries de Barça... Carac-

tèriques que definien el senyor Canut. A tots els que l'hem tingut com a professor a l'Escola Pia ens recorda un dels professors més estimats per la bonhomia demostrada en tot moment. La seva persona encara és motiu de comentaris de bon record en qualsevol de les trobades que fem cada any. Amb la mort de Joan Canut se'n va un exemple de professor.

Reposi en pau. *Ex-alumnes Escoles Pies - Promoció 75-76.*

NECROLÒGIQUES

JOSEP SUBIRÓS I VALLS

A Girona va morir abans d'ahir **Josep Subirós i Valls**, a l'edat de 70 anys. Era natural de **Figueres** i residia a la rambla Verdaguera, 32, de **Figueres**.

Estava casat amb Concepció Pappell i Sierra i tenia una filla, **Concepció**.

Avui, a 2/4 d'11 del matí, a l'església de **Sant Pere de Figueres** tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

ANDREA GIMÉNEZ I MILLÁN

A l'edat de 70 anys, va morir abans d'ahir a **Figueres** **Andrea Giménez i Millán**. Era natural de **Beas de Segura** i residia al carrer Olot, 46, de **Figueres**.

Era vídua de **Juan Juárez i Sánchez** i tenia cinc fills, **Antonio, Adela, Joana, Manuel i Joan-Josep**.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 9 del matí, a l'església de la **Immaculada de Figueres**.

Que descansi en pau.

MARIA VIDAL I NADAL

A l'edat de 74 anys, va morir abans d'ahir a **Puigcerdà** **Maria Vidal i Nadal**. Havia nascut a **Juneda** (les Garrigues) i residia al carrer Notari Otradó, 9, de **Puigcerdà**.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de **Puigcerdà**.

Que descansi en pau.

LLUÍS CALM I BASAGAÑAS

A l'edat de 65 anys va morir ahir a **Girona**, **Lluís Calm i Basagañas**. Era natural de **Sant Privat d'en Bas** i residia al carrer Heura, 25, d'Olot.

Era vidu d'Àngela Bertran i Costa, i tenia una filla, **M. Dolors**.

Avui a les 12 del migdia, a Olot, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

† PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de
**Antoni Recasens
i Roqueta**

Morí a Girona l'11 de novembre, a l'edat de
58 anys.

A.C.S.

La seva afligida esposa, **Maria Sauri**; filla, **Roser**; germanes, **M. Engràcia i Natàlia**; mare, **Àngela Roqueta**; mare política, **Maria Besalú**; germans polítics, **Emili Rovira i Silvestre Masjoan**, participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, dia 12, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església parroquial de **Forrells de la Selva**.

Domicili mortuori: c/. Ovidio, 16, 1r, 3a.

Girona, 12 de novembre de 1986

† PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de
Camil Albertí i Soler

que morí a Banyoles el dia 11 de novembre del
1986, a l'edat de 81 anys havent rebut els SS.SS.

A.C.S.

La seva esposa, **Sabina Molas i Pascal**; filles, **Neus i Maria**; fills polítics, **Manel Santaló i Valentí Ripoll**; néts, **Ricard, Manel, Nuri i Ferran**; germans, cunyats i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres dia 12, a dos quarts de cinc de la tarda, a l'església Parroquial de **Santa Eugènia**. Domicili familiar: **Passeig d'Olot, n° 90, 2n-2a.**

Girona, 12 de novembre del 1986